

[Jørgen Jensen.]

ligsmandsloven, som også er vedtaget i dette folketing, forholder medlemmerne muligheden for at følge med i forhandlingerne. Den fastsætter også en grænse for afstemningerne om et resultat, og de regler skulle sikre, at vi ikke blev kastet ud i en konflikt, som ikke var nøje overvejet af parterne. Man har også denne gang udsat ikrafttrædelsesdatoen for konflikterne.

Hvorfor har man disse regler, hvis man så alligevel yderligere griber ind og forhindrer, at arbejderne bliver bestemmende om egne løn- og arbejdsvilkår?

Vi befandt os i en situation, hvor der havde været tid nok til at få gennemført en afstemning, og der lå en skitse, som også jeg synes er elendig. Men alligevel har man efter sammenbruddet såvel fra Arbejdsgiverforeningen som fra LO udtalt, at hvis den blev ophøjet til lov, var det vel det, man måtte bøje sig for. Man var ikke længere fra hinanden, end at man kunne være blevet tvunget til at sende det ud til afstemning blandt medlemmerne, og det havde været rimeligt. Men LO og socialdemokratiet har i fællesskab et meget stort ansvar for, at udviklingen er gået, som den er gået. Når arbejdsgiverne har kunnet afvise reelle forhandlinger og kun har brugt ét ord: nej — hvad de for øvrigt altid gør ved overenskomstforhandlinger, men denne gang med en større styrke og med en større bevidsthed om, at det ville give resultat — så skyldes det jo politiske tilsagn fra den tidligere regering og noget tilbageholdende udtalelser fra den nuværende regering over for politiske indgreb.

Man har tydeligt sagt både fra den tidligere regering og fra socialdemokratiet: vi ønsker en billig løsning af denne overenskomstsituation. Man har begrundet det med den økonomiske situation og arbejdsløsheden. Men arbejdsgiverne kunne ikke være i tvivl om, at hvis de sagde nej tilstrækkelig længe og der kom et politisk indgreb, ville det betyde en billig udgang af overenskomstsituationen. Derfor, hvis vort land stod i en situation, hvor vi var truet af en lammende konflikt, så lå ansvaret hos Arbejdsgiverforeningen og de kræfter, der har brugt deres indflydelse til at svække dansk fagbevægelse i den givne situation.

LO var med sit tilbud om indkomstpolitiske forhandlinger direkte medansvarlig for,

at vi står i den situation, hvor vi står i dag. Den var med til at hjælpe arbejdsgiverne med at tegne et falsk billede af årsagerne til arbejdsløshed og krise. Den var med til at sikre, at politikerne følte sig trygge over for fagbevægelsen, og at arbejdsgiverne ikke frygtede den fagbevægelse, som de skulle forhandle med.

Vi pegede under repræsentantskabsmødet i LO i maj måned sidste år på, at denne vej var farlig. Vi lagde en udtalelse frem, som viste en anden vej, og havde man fulgt den, var vi ikke kommet i den situation; så havde vi tvunget arbejdsgiverne til at opgive nejpolitikken og den holdning, der har ført os frem til situationen i dag, og så havde man fået indrømmelser til arbejdernes krav, og så havde vi også undgået truslen om den altomfattende konflikt.

Så nogle bemærkninger om selve den skitse, der foreligger. Hr. Kjeld Olesen sagde, at det var svært at finde den rigtige balance, men det ville vel også være rimeligt, at man fik at vide, om socialdemokratiet mente, at den skitse, man nu bruger til et lovforslag, er rimelig over for de krav, som arbejdspladsernes folk har rejst, rimelig over for den situation, som arbejderklassen befinder sig i.

Det første punkt er en forøgelse på 35 øre pr. time i kompensation for arbejdstidsnedsættelsen. Men det er bare en del af den gamle overenskomst. Man skal erindre sig, at vi fik ikke fuld erstatning, og det var en aftale mellem arbejdere og arbejdsgivere, at når man kom frem til næste overenskomstsituation, skulle man forhøje denne kompensation. Det er altså ikke nogen ny indrømmelse, det var en veksling, man havde fra tidligere overenskomstforhandlinger.

Vedrørende skifteholdssatserne: de forhøjes med 30 pct., men skifteholdsarbejderne har alle i dette land været enige om, at det var dem, som skulle have indrømmelser. Alle har talt om, hvor nedbrydende det er for helbredet at arbejde på skiftehold, talt om, hvor nødvendigt det var, at man hjalp disse mennesker. Man skulle kun have skifteholdsarbejde ved nødvendigt arbejde. Man skulle sikre større frihed til dem. Man skulle sikre større betaling, ikke fordi det erstattede nedslidningen, men fordi det skulle give dem en kompensation. De 30 pct. dækker jo ikke engang inflationen, der